

Sag C-831/19

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Dato for indlevering:

14. november 2019

Forelæggende ret:

Tribunale di Milano (Italien)

Afgørelse af:

31. oktober 2019

Sagsøgere:

Banco di Desio e della Brianza SpA

Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc

Intesa Sanpaolo SpA

Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a

Cerved Credit Management SpA

Sagsøgte:

YX

ZW

Hovedsagens genstand

Fuldbyrdelsesprocedure – udlæg i fast ejendom

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Fortolkningen af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29), især med

hensyn til en situation, hvor en kautionist påberåber sig forbrugerbeskyttelseslovgivningen og anmoder en domstol om at tage stilling til, om et kontraktvilkår er urimeligt.

Præjudicielle spørgsmål

a) Er, og i givet fald på hvilke betingelser, artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for en national ordning som den omhandlede, hvorefter fuldbyrdelsesdomstolen ikke må efterprøve det iboende indhold af et endeligt, retsligt fuldbyrdelsesgrundlag, såfremt forbrugeren, efter at være blevet klar over sin status (hvilket tidligere var udelukket ifølge gældende ret), anmoder om en sådan efterprøvelse?

b) Er, og i givet fald på hvilke betingelser, artikel 6 og 7 i direktiv 93/13/EØF, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for en national ordning som den omhandlede, hvorefter fuldbyrdelsesdomstolen, der skal træffe afgørelse om forbrugeren's indsigelse mod fuldbyrdelsen, i lyset af den implicitte retskraft vedrørende den ikke urimelige karakter af et kontraktvilkår, afskæres fra at kunne konstatere, at det omhandlede kontraktvilkår er urimeligt, og kan en sådan afskæring også finde anvendelse, såfremt den nævnte domstol i relation til gældende ret på det tidspunkt, hvor grundlaget opnåede retskraft, ikke kunne foretage efterprøvelsen af, hvorvidt kontraktvilkåret var urimeligt, fordi kautionisten ikke havde status som forbruger?

Anførte EU-retlige forskrifter

Chartret om grundlæggende rettigheder

Direktiv 93/13/EØF

Anførte nationale forskrifter

Lovdekret nr. 206 af 6. september 2005 (Codice del consumo, lov om forbrug), især artikel 33, stk. 1 og 2, litra t) og u):

»1. I aftalen indgået mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende anses kontraktvilkår for urimelige, hvis de til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren.

2. Medmindre det modsatte bevises, anses kontraktvilkår for urimelige, såfremt de har til formål eller virkning, at:

[...]

t) der over for forbrugeren fastsættes præklusive frister, begrænsninger i muligheden for at fremsætte indsigelse, fravigelser fra retsmyndighedens kompetence, begrænsninger i muligheden for at påberåbe sig beviser, omvendt eller ændret bevisbyrde, begrænsning af kontraktfriheden i forholdene med tredjemænd;

u) kompetencen til at bilægge tvister henlægges til en anden domstol end den, der er forbrugers hjemting eller værneting [...]«

samt artikel 36:

»1. Kontraktvilkår, som anses for urimelige i medfør af artikel 33 og 34, er ugyldige, men aftalen opretholdes i øvrigt.

[...]

3. Ugyldigheden finder kun anvendelse til gavn for forbrugeren og kan konstateres af retten af egen drift.«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 1 Den 18. november 2005 indgik Banco di Desio en række kautionsaftaler med YX og ZW. Disse kautionsaftaler udgjorde sikkerhed for lån optaget af et kommercielt selskab (herefter »hoveddebitoren«).
- 2 Efter opnåelse af et betalingspåkrav, som ikke var genstand for indsigelse og derfor blev endeligt, indledte Banco di Desio en procedure om udlæg i fast ejendom, navnlig i formuegoder, som YZ og ZW ejede (med halvdelen i den enes og halvdelen i den andens).
- 3 I denne procedure deltog de øvrige sagsøgere, som havde forskellige former for tilgodehavender hos YX, ZW og hoveddebitoren.
- 4 Med overdragelsesakt af 29. januar 2013 blev ZW anpartshaver i hoveddebitoren, hvori ZW ejer 22% af andelene. Imidlertid fremgår det ikke, at ZW nogensinde har haft embeder hos hoveddebitoren. Endvidere er ZW ansat i et andet kommercielt selskab.
- 5 På grundlag af disse elementer har den forelæggende ret udelukket, at YX, juridisk repræsentant for hoveddebitoren, kan karakteriseres som forbruger, men har lagt til grund, at ZW kan have status som forbruger.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 6 Sagsøgerne har bestridt, at ZW kan have status som forbruger, fordi ZW er anpartshaver i hoveddebitoren og gift med YX, som er juridisk repræsentant for hoveddebitoren.

- 7 Endvidere kan ZW i kraft af sin ejerandel på 22% i hoveddebitoren have ret til udbytteudlodning i et sådant omfang, at dette ville kunne udgøre ZW's eneste indkomst.
- 8 Afslutningsvis er der blevet fremsat indsigelse mod den forelæggende rets kompetence vedrørende den angivelige tilsidesættelse af kartellovgivningen.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 9 Ifølge praksis ved Corte [suprema] di cassazione (kassationsdomstolen) omfatter retskraften ikke alene den udtrykkelige afgørelse, men også de grunde, der, om end implicit, udgør afgørelsens logiske og retlige forudsætning. Denne retspraksis finder også anvendelse på et betalingspåkrav, der i tilfælde af manglende indsigelse bliver retskraftigt ikke alene med hensyn til størrelsen af det påberåbte tilgodehavende, men også i relation til dets grundlag, idet der således afskæres fra enhver yderligere vurdering af argumenterne til støtte for anmodningen om betalingspåkrav.
- 10 Dette princip, der udspringer af retspraksis, kaldes for »implicit retskraft« og er baseret på det logiske argument om, at en domstol, når den har truffet afgørelse om et spørgsmål, åbenlyst har løst alle øvrige spørgsmål, som skulle vurderes inden den udtrykkelige afgørelse, i en retning, som ikke udgør hindring herfor.
- 11 Når kreditoren har opnået betalingspåkravet, kan kreditoren efter forkyndelse heraf indlede en udlægsprocedure ved at forkynde foranstaltningen til tvangsudlæg. Ved udlæg i fast ejendom kan kreditoren i kraft af et fuldbyrdelsesgrundlag nærmere bestemt foretage udlæg (efter forkyndelse af foranstaltningen til tvangsudlæg) i en tingslig rettighed til en fast ejendom, som ejes af debitoren.
- 12 Ifølge praksis ved Corte [suprema] di cassazione udgør udlægsproceduren, i modsætning til en rettergang, »ikke en sammenhængende kæde af retsakter, der leder til en enkelt endelig afgørelse, men en rækkefølge af delprocedurer, dvs. en selvstændig række af retsakter, der udgør grundlaget for forskellige efterfølgende foranstaltninger«. Inden for rammerne af fuldbyrdelsesproceduren udøver domstolen foreskrivende beføjelser, som er »afgrænset til styringen af fuldbyrdelsesproceduren med henblik på den forskriftsmæssige gennemførelse af de retsakter, som proceduren består af, efter kriterier om hurtighed og hensigtsmæssighed«. Således er enhver afgørelsesbeføjelse udelukket.
- 13 Hvad angår de beføjelser, som fuldbyrdelsesdomstolen kan udøve af egen drift, har den forelæggende ret i øvrigt bemærket, at eksistensen af et gyldigt fuldbyrdelsesgrundlag udgør en forudsætning for fuldbyrdelsesproceduren. I konsekvens heraf skal fuldbyrdelsesgrundlaget foreligge under hele udlægsproceduren, idet proceduren i modsat fald henlægges. Fuldblyrdelsesdomstolen har således beføjelse/pligt til at kontrollere eksistensen af fuldbyrdelsesgrundlaget i begyndelsen af og under hele fuldbyrdelses sagen og til

at afbryde proceduren, såfremt fuldbyrdelsesgrundlaget ikke længere foreligger. Imidlertid er fuldbyrdelsesdomstolens beføjelse ex officio afgrænset til eksistensen af fuldbyrdelsesgrundlaget og må ikke udvides til at omfatte det »iboende indhold« heraf.

- 14 Den forelæggende ret har herefter anført Domstolens praksis, hvorefter »[a]rtikel 1, stk. 1, og artikel 2, litra b), i [...] direktiv 93/13/EØF [...] skal fortolkes således, at direktivet finder anvendelse på en aftale om sikkerhed i fast ejendom indgået mellem fysiske personer og et kreditinstitut med henblik på at garantere opfyldelse af de forpligtelser, som et erhvervsdrivende selskab har påtaget sig over for kreditinstituttet i forbindelse med en kreditaftale, når disse fysiske personer ikke har handlet som led i deres erhverv og ikke har nogen funktionel forbindelse med det pågældende selskab, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve« (Domstolens kendelse af 14.9.2016, C-534/15, Dumitraș, EU:C:2016:700).
- 15 Et lignende synspunkt er blevet antaget for nylig også af Corte [suprema] di cassazione. I dom nr. 32225 af 13. december 2018 har denne ret nemlig fastslået, at de subjektive krav for anvendelsen af forbrugerbeskyttelseslovgivningen på en kautionaftale, som en anpartshaver har indgået til gavn for sit selskab, skal vurderes med henvisning til aftaleparterne i kautionaftalen (og ikke i den særskilte hovedaftale), idet der tages højde for, hvor stor en andel i selskabskapitalen kautionisten ejer, samt hvorvidt kautionisten er direktør for det sikrede selskab. Det skal dog fremhæves, at Corte [suprema] di cassazione derimod inden denne afgørelse konstant var af den opfattelse, at med hensyn til en kautionaftale skulle det subjektive krav om status som forbruger stilles i relation til den sikrede forpligtelse med hensyntagen til, at kautionistens forpligtelse har accessorisk karakter i forhold til den sikrede forpligtelse.
- 16 Den forelæggende ret har endvidere henvist til Domstolens praksis, hvorefter »den ved direktivet indførte beskyttelsesordning hviler på den betragtning, at forbrugeren befinder sig i en svagere stilling end den erhvervsdrivende, såvel hvad angår forhandlingsstyrke som informationsniveau, og at forbrugeren som følge heraf tiltræder betingelser, som på forhånd er udarbejdet af den erhvervsdrivende, uden at han kan øve nogen indflydelse på disses indhold«, og »[f]ormålet med [direktiv 93/13's] artikel 6, som pålægger medlemsstaterne at fastsætte, at urimelige vilkår ikke binder forbrugerne, [ikke ville] kunne nås, såfremt forbrugerne måtte anses for forpligtet til selv at gøre gældende, at sådanne vilkår er af urimelig karakter. I sager, som ofte vedrører mindre beløb, kan advokatsalæret overstige sagsgenstandens værdi, hvilket kan afholde forbrugeren fra at tage til genmæle over for anvendelsen af et urimeligt vilkår. Selv om procesreglerne i flere medlemsstater giver private adgang til selv at varetage deres interesser i sådanne sager, er der en ikke ubetydelig risiko for, at forbrugeren bl.a. på grund af ukendskab til reglerne ikke gør gældende, at det vilkår, som påberåbes over for ham, er urimeligt. En effektiv beskyttelse af forbrugeren kan følgelig kun opnås, såfremt den nationale domstol anses for berettiget til at tage stilling til et

sådant vilkår ex officio« (Domstolens dom af 27.6.2000, Océano Grupo Editorial og Salvat Editores, C-240/98–C-244/98, EU:C:2000:346, præmis 25 og 26).

- 17 Ifølge den forelæggende ret er den beføjelse, som de nationale domstole havde i medfør af Océano-dommen, ved dom af 4. juni 2009, C-243/08, Pannon GSM Zrt. (EU:C:2009:350), blevet til en egentlig forpligtelse til at foretage en efterprøvelse ex officio af, hvorvidt et kontraktvilkår er urimeligt, så snart domstolene – som udtalt i præmis 35 i Pannon-dommen – råder over »de retlige eller faktiske omstændigheder, som denne prøvelse kræver« (og uden at dette berører behovet for at indhente forbrugerens tilkendegivelse af sin vilje til at påberåbe sig, at kontraktvilkåret er urimeligt og ikke bindende). Denne pligt er i overensstemmelse med domstolenes opgave om at sikre den effektive virkning af den beskyttelse, som bestemmelserne i direktiv 93/13 tilstræber.
- 18 I øvrigt har Domstolen fastslået, at artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13 er »en bindende bestemmelse, der i betragtning af at en af kontraktparterne befinder sig i en svagere stilling, har til hensigt at erstatte den formelle balance, som kontrakten indfører mellem kontraktparternes rettigheder og forpligtelser, med en reel balance, der skal genindføre ligheden mellem parterne«, og at »[a]rten og betydningen af den almene interesse, der ligger til grund for den beskyttelse, direktivet indeholder for forbrugerne, [i øvrigt berettiger], at de nationale retsinstanser af egen drift skal efterprøve, om et kontraktvilkår er urimeligt, og dermed afhjælpe den manglende ligevægt mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende« (Domstolens dom af 26.10.2006, C-168/05, Mostaza Claro, EU:C:2006:675, præmis 36 og 38). Betydningen af den interesse, der ligger til grund for den beskyttelse, som direktiv 93/13 giver forbrugerne, er blevet yderligere bekræftet i de afgørelser, hvori Domstolen på grundlag af ækvivalensprincippet (som sammenholdt med princippet om effektiv forbrugerbeskyttelse opstiller grænser for princippet om medlemsstaternes processuelle autonomi) har sidestillet artikel 6 i direktiv 93/13 med de nationale regler i den nationale retsorden, der har rang af ufravigelige retsgrundsætninger (jf. bl.a. Domstolens dom af 21.12.2016, C-154/15, C-307/15 og C-308/15, Gutiérrez Naranjo, EU:C:2016:980, præmis 54).
- 19 I denne retning går efter den forelæggende rets opfattelse de afgørelser, hvori Domstolen ved anvendelse af enten ækvivalensprincippet eller princippet om effektiv forbrugerbeskyttelse har tildelt de nationale domstole beføjelser til undersøgelse ex officio (jf. bl.a. dom af 9.11.2010, C-137/08, VB Pénzügyi Lízing Zrt., EU:C:2010:659), samt de afgørelser, ifølge hvilke retskraften på bestemte betingelser må fraviges.
- 20 Blandt de sidstnævnte har den forelæggende ret henvist til Domstolens dom af 6. oktober 2009, C-40/08, Asturcom, EU:C:2009:615, hvor Domstolen i præmis 53 fastslog, at »i det omfang den nationale ret, der er anmodet om at tvangsfuldbyrde en endelig voldgiftskendelse, i henhold til de nationale processuelle regler af egen drift skal efterprøve, om en voldgiftsklausul er uforenelig med ufravigelige

nationale retsgrundsætninger, skal den ligeledes af egen drift efterprøve, om denne klausul er urimelig i henhold til direktivets artikel 6«.

- 21 I denne dom udelukkede Domstolen, at den pågældende spanske ret, der var anmodet om at tvangsfuldbyrde en endelig voldgiftskendelse, som ikke var blevet anfægtet og var afsagt i en procedure uden forbrugerens deltagelse, ved anvendelse af princippet om effektiv forbrugerbeskyttelse af egen drift kunne konstatere, at et kontraktvilkår (i den konkrete situation kontraktvilkåret om voldgiftsinstansens sæde) var urimeligt.
- 22 Den forelæggende ret har tilføjet, at generaladvokat Trstenjak i den nævnte sag var nået til en anden konklusion, og navnlig at den nationale rets konstatering ex officio var den løsning, som var bedst i overensstemmelse med det formål om forbrugerbeskyttelse, som direktiv 93/13 forfølger, og at forbrugerens passivitet i den procedure, som førte til fuldbyrdelsesgrundlaget (og som i øvrigt ikke fandt sted ved en domstol), kunne afhjælpes i forbindelse med fuldbyrdelsen af det samme grundlag.
- 23 Den forelæggende ret er i tvivl, om den mellem Banco di Desio og ZW indgåede kautionsaftale er i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra u), i lovdekret nr. 206[2005] (og tilsvarende bestemmelse i direktiv 93/13).
- 24 I henhold til national lovgivning og retspraksis opnåede betalingspåkravet retskraft, eftersom ZW ikke fremsatte indsigelse, og det skal bl.a. bemærkes, at den (ikke-)urimelige karakter af kontraktvilkårene i aftalen indgået mellem Banco di Desio og ZW nu er genstand for implicit retskraft.
- 25 Efter kreditorernes opfattelse afskærer dette ikke muligheden for at efterprøve, om kontraktvilkårene er urimelige, herunder i lyset af Asturcom-dommen.
- 26 Imidlertid rejser den forelæggende ret spørgsmål om den direkte anvendelse af denne retspraksis, henset til dels forskellene mellem den italienske og den spanske retsorden, dels den foreliggende situations særtræk.
- 27 Hvad angår det første aspekt var den af Asturcom indledte procedure en ikke-kontradiktorisk procedure, på baggrund af hvilken den pågældende ret, henset til det (fysiske) fravær af debitoren (som allerede havde været passiv i den procedure, som havde ført til fuldbyrdelsesgrundlaget), kun havde beføjelse til at beslutte at udstede eller ikke udstede den generelle fuldbyrdelsesordre.
- 28 I den foreliggende fuldbyrdelsesprocedure har debitoren, som allerede har givet møde, tilkendegivet sin vilje til at påberåbe sig, at kontraktvilkårene (eventuelt) er urimelige. Således er debitorens passivitet, som førte til, at grundlaget opnåede retskraft, ophørt. Efter at have gjort gældende, at debitoren har status som forbruger, har debitoren indtaget en aktiv rolle og anført en række kontraktvilkår, hvis urimelige karakter debitoren vil påberåbe sig.

- 29 Angående det andet aspekt, og navnlig den foreliggende situations særtræk, har den forelæggende ret præciseret, at på det tidspunkt, hvor betalingspåkravene blev udstedt, forelå endnu ikke de afgørelser, hvori Domstolen oplyste, hvilke parametre der skal være opfyldt for også at betragte en kautionist som forbruger. I konsekvens heraf var ZW på det konkrete tidspunkt afskåret fra at kunne gøre gældende, herunder i forbindelse med indsigelse mod betalingspåkravet, at kreditvilkårene i den med den erhvervsdrivende indgåede aftale var urimelige, og ZW havde ikke mulighed (netop i lyset af fast praksis fra Corte [suprema] di cassazione) for at påberåbe sig sin status som forbruger.
- 30 På grund af ukendskab uden skyld kunne ZW således ikke foretage et bevidst valg om at påberåbe sig den beskyttelse, som sikres en fysisk person, når denne indgår en aftale med et formål, som er dennes eventuelle erhverv uvedkommende. Et sådant bevidst valg har derimod først været muligt efter indledningen af udlægsproceduren, men på et tidspunkt, hvor afgørelserne i betalingspåkravene i henhold til national lovgivning ikke må fraviges.
- 31 Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om den gældende lovgivning i den omhandlede situation kan umuliggøre eller uforholdsmæssigt vanskeliggøre udøvelsen af forbrugers rettigheder i henhold til de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 93/13, og hvorvidt behovet for at sikre en effektiv beskyttelse af debitoren tillader at undersøge den urimelige karakter af kontraktvilkårene i en aftale, som udgjorde grundlaget for et betalingspåkrav, selv om dette betalingspåkrav har opnået retskraft på grund af manglende indsigelse.
- 32 Hvad angår det andet præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret anført, at den ikke urimelige karakter af kontraktvilkårene i kautionsaftalen ifølge de nationale processuelle principper er genstand for implicit retskraft.
- 33 Heraf følger for det første, at den urimelige karakter af disse kontraktvilkår ikke må påberåbes i forbindelse med realitetsbehandling, og for det andet at indsigelse mod fuldbyrdelsen skal afvises, såfremt denne indsigelse baseres på grunde, som parten burde have anført i den procedure, som førte til fuldbyrdesgrundlaget.
- 34 I sin dom af 26. januar 2017, [C-421/14,] Banco Primus (EU:C:2017:60), udelukkede Domstolen, at den nationale lovgivning var i strid med direktiv 93/13 hvad angår den del, hvor den spanske forskrift »forbyder den nationale ret af egen drift på ny at efterprøve, om vilkår i en kontrakt, der er indgået med en erhvervsdrivende, er urimelige, såfremt der allerede er truffet afgørelse om lovligheden af samtlige vilkår i kontrakten i lyset af dette direktiv i en afgørelse, der har retskraft« (præmis 49). Imidlertid bemærkede Domstolen i samme dom, at såfremt »[der er] et eller flere kontraktvilkår, hvis eventuelle urimelige karakter ikke er blevet efterprøvet under en forudgående domstolsprøvelse af den omtvistede kontrakt, som er afsluttet med en afgørelse, der har fået retskraft, skal direktiv 93/13 fortolkes således, at den nationale ret, hvortil forbrugeren forskriftsmæssigt har indbragt sagen og har rejst indsigelse herom som et led heri, er forpligtet til på begæring af parterne eller af egen drift, når den råder over de

faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige til dette formål, at efterprøve, om disse vilkår eventuelt er urimelige« (præmis 54), og at »[i] det tilfælde, hvor en national ret i forbindelse med en tidligere undersøgelse af en omtvistet kontrakt, der har ført til vedtagelsen af en afgørelse, der har fået retskraft, har begrænset sig til af egen drift at undersøge et eller bestemte vilkår i kontrakten i lyset af direktiv 93/13, pålægger direktivet en national ret som den i hovedsagen omhandlede – hvortil forbrugeren forskriftsmæssigt har indbragt sagen og har rejst indsigelse herom som et led heri – på begæring af parterne eller af egen drift, når den råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige til dette formål, at efterprøve, om de øvrige vilkår i den nævnte kontrakt eventuelt er urimelige. I mangel af en sådan kontrol ville beskyttelsen af forbrugeren være mangelfuld og utilstrækkelig og hverken udgøre et egnet eller et effektivt middel til at bringe anvendelsen af denne type vilkår til ophør, i modsætning til, hvad der er fastsat i artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13« (præmis 52).

- 35 I lyset af ovenstående finder den forelæggende ret, at Domstolen – selv om den har udelukket, at den udtrykkelige retskraft må fraviges – endnu ikke har vurderet, om et retligt begreb som den implicite retskraft er foreneligt med artikel 6 og 7 i direktiv 93/13 samt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 36 Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, hvorvidt de behov for retssikkerhed, der ligger til grund for retskraften, har en sådan karakter, at de afføder samme virkninger hvad angår afgørelsens ufravigelige karakter både i tilfælde af udtrykkelig retskraft og implicit retskraft, eller hvorvidt artikel 6 og 7 i direktiv 93/13, læst i lyset af chartrets artikel 47, tillader, at den implicite retskraft fraviges, såfremt den endelige afgørelse (der er genstand for den implicite retskraft) åbenbart strider mod retten til effektive retsmidler.
- 37 Med andre ord ønsker den forelæggende ret oplyst, om retten til en effektiv beskyttelse i henhold til artikel 6 og 7 i direktiv 93/13, sammenholdt med chartrets artikel 47, tillader, at forbrugeren ved at fremsætte indsigelse mod fuldbyrdelsen kan anfægte det iboende indhold af en endelig retsafgørelse, hvori det ikke udtrykkeligt blev fastslået, om kontraktvilkårene i en aftale var urimelige.